



Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτὸν ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα... τί καλά!
περισεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μῆλα!

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐκπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνονται ποτέ,
κι' ὅτα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' στῶν φέρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιὰ δεκάρα.

Πέμπτη Μαΐου τοῦ χουσομάλλη,
ὁποῦ γαιδάρων χορὸς τὸν ψάλλει.

Ἐννενηντα ἑννιά καὶ ὀκτακόσα
κι' ἡ Βουλὴ ὅπως πρῶτον λυσσῶσα.

Θοῦριον εἰς τὴν Βουλὴν
μὲ παροξυσμὸν πολύν.

Καὶ πάλιν πολέμου ἡμέρ' ἀνατέλλει...
ἐμπρός, ἀνταμάκια τῆς νέας Βουλῆς...
ὡς σπᾶσουν ρητόρων μεγάλων τὰ μέλη
καὶ κρότος ὡς γίνη καὶ γδοῦπος πολὺς.
Ἐμπρός ὁ καθένας ἀσίκης καὶ ντοῦρος
κι' ἀφθόνως ὡς τρέξη τὸ αἷμα ὡς οὔρος.

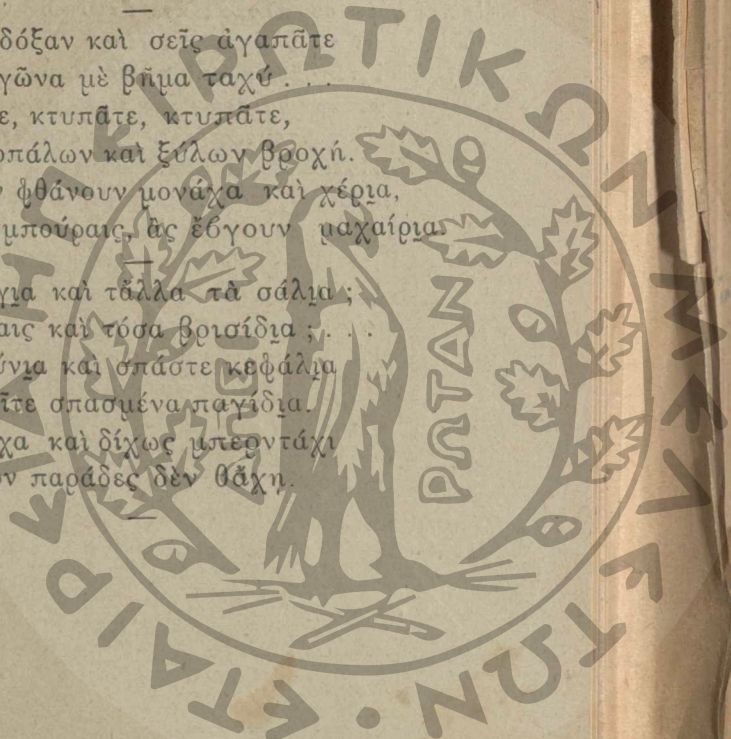
Σαῖν Ζοῦστ καὶ Μαράτοι καὶ ἄλλοι Χαλδαῖοι
πιασθῆτε ἀμέσως μαλλιά μὲ μαλλιά,
καὶ δείξετε σ' ὅλους πῶς ἄνδρες σπουδαῖοι
χωρὶς τὸ σπηλιάρι δὲν κάνουν δουλειά.
Γι' αὐτὸ σὰς πληρόνει ἀδρά τὸ Ταμεῖον,
γιὰ νᾶναι τὸ ξύλον προόδου σημεῖον.

Τί στέκεις σὰν χάχας καὶ σύ, Θεοδωρῆ;
ἐμπρός 'στὸν Τρικούπη μὲ λύσσα μεγάλη,
καὶ κτύπα καὶ κτύπα μιὰ κόκκα γερή,
ποῦ ἔχει ὡς τώρα τὴν πίστι σου βγάλει.
Ἐμπρός, Θεοδωράκη, τὸ χέρι ἀμόλα
καὶ κύλιστον κάτω μὲ τᾶσπρα φωκόλα.

Καὶ σύ, σὶρ Τρικούπη, γιατί νὰ κοιμᾶσαι
καὶ τόσων ἐχθρῶν σου δὲν κόβεις τὸν βῆχα;...
καὶ σὺ ἀπ' τὰ γένεια τὸν Θόδωρο πιάσε
καὶ μιὰ μὴν ἀφήσης ἀπάνω του τρίχα.
Ἄς λείψουν καὶ λόγοι καὶ τρόποι καλοὶ...
τὸ ἔθνος εἰς μάχην τοὺς πρῶτους καλεῖ.

Ἄν ὄντως τὴν δόξαν καὶ σεῖς ἀγαπᾶτε
ἐμπρός 'στὸν ἀγῶνα μὲ βῆμα ταχύ...
βαρεῖτε, βαρεῖτε, κτυπᾶτε, κτυπᾶτε,
κι' ὡς πέφτη ροπάλων καὶ ξύλων βροχή.
Κι' ἂν ξύλα δὲν φθάνουν μονάχα καὶ χέρια,
ὡς ἔβγουν κουμπούραις, ὡς ἔβγουν μαχαίρια.

Ὡς πότε τὰ λόγια καὶ τὰλλα τὰ σάλια;
ὡς πότε φοβέραις καὶ τόσα βοισίδια;
ἀνοῖχτε ρουθούνια καὶ σπᾶστε κεφάλια
καὶ ὅλοι κρατεῖτε σπασμένα παγίδια.
Μὲ λόγια μονάχα καὶ δίχως μπερντάχι
ποτέ τὸ Ταμεῖον παράδες δὲν θάχη.



πρὸς δὲ καὶ ὁ Θεόδωρος μετὰ τῶν ἡμετέρων,
οὐ μὴν καὶ οἱ φλογερώτεροι τῶν προσφιλῶν πατέρων,
πρὸς τὴν πατρίδα σπείσαντες σπονδὴν ἐξίλαστήριον,
εἰς τῆς Βουλῆς κατέφυγαν τὸ μέγα οὐρητήριον.
Ἐγὼ δέ, φίλε Περικλῆ, ἐπῆρα τὰ ματσούκια,
καὶ ἓνα στεφάνι ἐπλεξα μὲ ἀγκιναροκούκκια,
περίδακρυς δ' ἐπέθεσα τὸν στέφανον αὐτὸν
εἰς τὰ σπασμένα καύκαλα τῶν γαύρων Βουλευτῶν
καὶ εἶπα «μικρὰν ἀνταμοιβὴν δεχθῆτε καὶ ἀπὸ 'μένα...
τὰ κεφαλοσπασίματα δὲν πᾶνε 'στὰ χαμένα,
καὶ ὅσον αἷμα χύνεται μὲ λύσαν καὶ θυμὸν
'στοῦ ἔθνους θυσιάζεται τὸν ἅγιον βωμόν,
καὶ εἶν' ἓνα βῆμα βέβαιον πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν
καὶ πρὸς τὰ Ἰσοζύγια καὶ τὴν συγκοινωνίαν,
ἄνευ δὲ ὀπλῶν, μαχαιρῶν, καὶ ξύλων καὶ ροπαλῶν
ποτέ ἄς μὴν ἐλπίζωμεν εὐτύχημα μέγαλον.
Π.' αὐτὸ καὶ σὺ τὸ ξύλο σου παραίτ' ἀπὸ τοῦ χέρι
καὶ 'στὸ ἐξῆς νὰ μὲ κτυπᾷς μὲ δίκωπο μαχαίρι,
ἂν θέλῃς νὰ σ' εὐχαριστῶ καὶ νὰ σοῦ εἰμ' εὐγνώμων...
Π.— Δάβε λοιπὸν μιά μαχαίριδ' 'στὸν δεξιόν σου ὤμον.
Φ.— Ὅποια εὐχαρίστησις!... ὅποια ὄντως χάρις!...
ἐπιθυμῶ ἀπάνω μου νὰ γίνῃς μακελάρης,
καὶ ἄν, μωρέ, δὲν μ' ἀγαπᾷς μονάχα γιὰ τὰ μάτια,
ἀμέσως τώρα κάνε με παρτσάδες καὶ κομμάτια.
Τὰ ξύλα τὰ περιφρονῶ καὶ δὲν μ' εὐχαριστοῦν...
Π.— Ὅρσε καὶ μία μαχαίριδ' 'στὸ ἱερὸν ὅστούν.
Φ.— Εἴθε τὸ ραχοκόκκαλο τῆς μάννας σου ν' ἀγιάσῃ
καὶ 'στὸ πλευρὸ τοῦ Ἰακώβ μιά 'μέρα νὰ πλαγιάσῃ.
Π.— Ὅρσε καὶ ἄλλη 'στὰ νεφρά...
Φ.— Ὅποια ἡδονή!...
τὸ αἷμα ρέει κρουνηδόν, πλὴν δὲν μὲ συγκινεῖ. [πλάτη
Π.— Δός μου καὶ σὺ, βρέ Φασουλῆ, μιά μαχαίριδ' 'στὴν
γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ εὐχαριστῶ καὶ χίλια δυὸ σπολλάτη.
Φ.— Ὅρσε λοιπὸν...
Π.— ὦ! μίλ μερσί!...
Φ.— Δάβε καὶ ἄλλην μίαν.
Π.— Δὲν 'βγάζω αἷμα, Φασουλῆ...
Φ.— Θὰ ἔχῃς ἀναιμίαν.
Π.— Φέρε μπαλτάδες, Φασουλῆ, ἀπὸ τὸ χασαπιό...
μεγάλῃ λύσσα μ' ἐπίασε τὸ αἷμα σου νὰ πιῶ. [μης,
Φ.— Πιὲ το λοιπόν... τί κάθεται;... σωστός δὲν εἶσαι βλά-
ἂν κοκορέτσι, Περικλῆ, τῆς σούβλας δὲν μὲ κάμης.
Ἄς τρέξῃ καὶ τὸ αἷμα μας εἰς τὸν βωμόν τοῦ γένους
καὶ ἄς μᾶς ἰδῇ ὁ Μάιος αἱματοκυλισμένους.

(Γυμνόνουν κάμεις καὶ οἱ δὲ καὶ μὲ τὰ μαχαιρώματα
σφριάζονται ἀναισθητοὶ καὶ μένουν κρύα πτώματα.)

Τελευταία ὥρα μὲ μεγάλη φόρα.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Φασουλῆς
ἐγέμισε τὸ φύλλον,
μανθάνομεν ἐκ τῆς Βουλῆς
πῶς ἐπαυσε τὸ ξύλον.

Καμμὶὰ δὲν ἀνακάτωσε
τοὺς Βουλευφόρους ξάλη,
καὶ οὔτε ρουθοῦνι 'μάτωσε,
οὔτ' ἐσπασε κεφάλι.

Δὲν βγάδουν γὰρ καὶ τσιμουδιά
καὶ τὴ δουλειά των βλέπουν...
'γενῆκαν εὐτακτα παιδιὰ;
ποῦ εὐσημα τοὺς πρέπουν.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Γιάννης ὁ Πατούνας, ποῦχει γερὸ κεφάλι
καὶ εἶναι 'στὸ ξακουσμένο Κατάστημα τοῦ Ράλλη,
Χιώτης καὶ συγγενῆς μας ἐκ τῶν προσφιλεστέρων
καὶ μὲν βιβλὸν γαλάντης καὶ πλήρης θυμηδίας,
ἀποσκευὰς μεγάλας καὶ πλοῦτον δώρων φέρων
'στὸ Ἄστου μας ἐσχάτως ἀφίχθη ἐξ Ἰνδίας,
σωθεὶς ἀπὸ τὴν Κόμπραν, τὸ λυσσασμένο φεῖδι,
ποῦ μόλις τὸ κυττάξῃς σὲ πᾶει ριπιτιδί.

Ἡ Κοῦλα τοῦ Πετσάλη, χαριτωμένη κόρη,
ἐπῆρε τὸν καλὸν της, τὸν Σπύρον τὸν Μαρκέλον,
ὁ δὲ Ρωμηὸς τοὺς γάμους μακρόθεν ἐθεώρει
καὶ ρόδιον 'στὸ ζεῦγος ἐπνύχετο τὸ μέλλον.

Νέα τῆς Ἀκροπόλεως μεγάλη Συλλογὴ
ποικίλων μυθιστοριῶν λαμπρῶς κατηρτισμένη,
καὶ ἄς γίνῃ πᾶς συνδρομητὴς χωρὶς ποσὸς νάργη...
δις τοῦ μηνὸς ἐκδίδεται εἰκονογραφημένη.

Τοῦ Παπαδοπετράκη, Κρητὸς Προηγούμενου,
τῶν προσφιλῶν Σφακίων ὀγκώδης ἱστορία,
πολλῆς σπουδῆς βιβλίον καὶ ἀντάξιον ἐπαίνου,
ἐκ ταύτης δὲ γεννᾶται πολλὰ φιλοπατρία.
Τῆς ὅλης ἱστορίας ἀποτελεῖ ἓν μέρος
καὶ ἐξάπτεται μὲ ταύτην ὁ πρὸς τὴν Κρήτην ἔρω.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — δρὸ 'στὸ λᾶδι τρεῖς 'στὸ ξύδι.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά χίρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προεστῆτος κονιερτὸς πολὺς.